

СТАРМАЛИ

ГОДИНА VII.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве 10. — 5. — 2½ динара. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; главни сарадник Абуказем. Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду. — Рукописи се шаљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Porcellangasse, 56.) — Претплата и све што се тиче администрације, штампарији А. Пајевића у Новом Саду.

Телеграфски де пешке.

Из Шапца Стармалом. Еле ми добисмо новог владику, који нам га поклонисе не могаху наћи другога, за то рекоше: Samuel hilf. — Оваки догађаји обично изазивају честитке, — али знајући да ви нама не можете честитати на добитку, честитамо ми вама на губитку.

Мало сумње или — јако уверење —
шта волете.

Ако је то истина
Да ми нисмо криви,
Што у земљи угарској
Смемо бити живи.
Ако је то истина
(А истина ј' права)
Где ко има дужности
Да има и права.
Ако је то истина, —
(Ми смо у том стални)
Да смо били и бићемо
Лојалним лојални.
Ако ј' ипак истина
Да Тисина ера
Само српски одрођај
У мађарство смера.
Ако је то истина,
Што нам ране знаду,
Да нам овде србински
Живети не даду.
Ако је то истина
Да рибија глава
Лека смраду овоме
Ни да обећава —
Онда, браћо који сте
Давас Пешти бели,
Онда, браћо, што сте нам

Заставу отели, *)
Онда ваша лекарија
Можда Тиси слади,
Ал ако нас успава —
Лаку ноћ нам нади!
У ту вашу лекарију
— Ма ко како свако —
Допустите да народ
И посуња малко.

* * *

Ал ако су аргументи
Солгабирске жари
И Чивутско-немачко —
Мађарски нотари; —
Ал ако је логика
Од Уљмањске феле,
Оштра као стреле,
Које су се немילו
На народ запеле; —
Ал ако су разлози
Шарени жандари
А разлогу поткрепа
Бркати хусари; —
Ал ако се докази
Лију до пресипа
Написани на плочама
Хусарских парипа —
Онда сумња престаје,
То је здраво млако,
— Е онда смо већ данас
Уверени јако.

Кумашин.

*) Молим, молим, нису је на мегдану отели. То не дам рећи. До ње се дошло оним средством, којим су и Грци у Троју ушли, и то племенито средство, ми лаковерни Тројанци сами смо увукли у бедеме наше. Ко зна како је било и да није било сасвим без сумње, тај би могао о томе више коју рећи.

Слагач.

Шетња по Новом Саду.

CLXXXII.

Кад смо већ дотле дотерали, да натароши по својој вољи дају цедуље ко сме доћи на бирачки збор, а ко не сме; кад нам већ солга бирови намештају збору председнике и конштатују где је већина, где ли мањина, онда би се са либералношћу наших „нотабилитета“ и то слагало да нам државни одветници одређују и састављају политичне програме којих би се имали држати, презеси суда да нам постављају посланичке кандидате, а хусари и жандари да уместо нас при избору гласају.

После збора Уљмањског ово би била сасвим природна последица и ствар би онда, кад би се тако уде-сило, у толико боља и паметнија била, што онда не би дошло до крвопролића, јер би хусари и жандари по команди сви за онога гласали, кога би им виша власт у смислу Кикиндског програма означила, и онда не би морао г. солга већину бајоветима растеривати.

Кад се прициглом разјашњивању програма држе у приправности хусари, онда се ми не би ни мало чудили, кад би се при постављању кандидата држали у заседи Черкези, а при самом избору посланика, кад би се довели из централне Африке дивљаци, што људе једу. Онда би бар била господа „нотабилитети“ сигурна, да неће у тим приликама и који присталица бечкеречког програма коју реч народу прозборити.

Међутим „нотабилитетска“ ствар напредује јако и сваки дан видиш да је који корак унапред учињен: У Будапешти на збору побркала се наша интелигенција и словом и делом и помишленијем; у Кикинди се расцепила на двоје и међу нашим првацима

пуче јаз, који још и сада зија; у Жабљу се реши, да се не љуљамо више између владе и народа, него да се сасвим оде Тиси под скут; у Белој цркви се доведоше мађарске солге, да решавају о будућности и срећи српског народа, и изрекло се да Милетић није био пријатељ српском народу, него је Палфија; а у Уљми дође и до — крви но као што нам „Застава“ (у бр. 69) вели „Позледе су све лаке врсте“, дакле нека нас теши, што је онај један рањеник, који је умрло још исти дан, века нас велим, теши бар то, што је погинуо од „позледе лаке врсте.“

У овом расположењу, у ком сам сада после овако грозних догађаја нисам у стању даље писати мирним пером, те да ме не би одвео расположеј тај у даљину небратских ливада, радије престајем за сада, примећујући још само то, да се нико од мене не би пре могао навикнути и склонити на благ тон и достојанствено полемизирање, кад би ме „Застава“ својим тоном на то расположила, али док она Шајкаше назива „трутовима“ и „Чурушким буцама“, дра Полита савезником „Турског народа“ и „показивачем“, и докле Тису узима у закриље према Миши Димитријевићу и т. д., дотле ја не могу доћи у расположење, да пишем чланке за „Хришћански весник“.

Аб.

У ш т и п ц и.

§. У Уљми се отвара берберски факултет где ће онај хусарски каплар предавати о томе, како се пушта крв по новом програму.

□ По новинама се поговара, да ће Бизмарк да

ПОДЛИСТАК

„КЛИН КЛИНОМ“

(Хумореска).

(Продужење).

Међутим Кибиц одпрати Кончића кући да га чека, а он оде у напречац „да извади мој позлаћени сат“.

За пет минута био је код Кончића.

Извадише хаљине и пробаше. Истина биле су мало широке, али ногавице од чакшира испуни са марамом па притегне са подвезицама, јелек сузи направивши једну фалту на леђа, спаше се са појасом, а гуњче огрне.

Кад се та проба с ршила он рече Кончићу.

„Ти скини те хаљине и ципеле па обуци оне старе што си лане имао кад си још у магацину радио.“

„Зашто то?“

„Непитај — нема се кад за објашњавање. Имаш какав стари шешир који ти више негреба? дај га овамо. А ти се међутим преобуци. . . Раздрљи кошуљу! . . .“

Док се је Кончић преобразио, Кибиц изгњечи шешир да је изгледао, као да су га краве жвакале, па разбарушивши косу на кончићевој глави, навуче му га до ушију.

Изгледао је као какав радник са дунавског стоваришта, још напавши једно парче кармина натрља му нос и превуче једну brazду преко руке.

Сад рече му, још испрљај мало руке и образ, па тек отиди у кафану код Р. Седни тамо близу карташког стола и наручи једну чашу шљивовице. Имаш ли који шестак? Имаш. Добро а ти сецунј по шестак. Али немој да прокоцкаш више од 30 кр. То је доста. Главни је да оним лоповима паднеш у очи. Прогурај се међ њима и избаци по коју реч српску — небили се који одазвао. Јер треба да смо сигурни разумели који међ њима српски. Иначе би ми се могао лако да поквари цео план. Но чим ја уђем у кафану у овим хаљинама ти нази добро, кад ја дигнем ларму, да обратиш њихову пажњу на мене. Па кад ја неумогну да се споразумем с њима, — а ти се онда случајно нађи као тумач. Ти можеш да кажеш да си Словак па разумеш доста и српски. Јеси ли ме разумео?

Али кажи ми шта ће из тога да буде?“

Небој се ништа, — Ја ћу им показати како Срби знају да избијају клин клином. Само ти удари ко што ти рекох, — а за даље споразуме ћемо се тамо на месту прама приликама и потреби. А сад петљај брзо на посао.“

Кончић је веома волео Кибица са његове веселе нарави и доброћудности, и пошто га овај равно у свему надмашавао, то му је радо чинио могуће услуге, само да буду у друштву и пријатељству. Па и у овој прилици ни-

се повуче са јавнога поља. (Ваљда од како је чуо да се Дамбас из Кусића латио политичког рада?)

△ Кад „Застава“ назива Шајкаше „трутовима“, а да ко су онда вредне пчелице? Ваљда они Чивути што се у Шајкашку доселише, и што мисле заједно гласати с нашим нотабилитетима?*

○ Сад би се тек могла певати она стара песма: „Застава се наша вије.“ (Боље би било да се не вије по сваком ветру!)

✎ У Новом Саду има три апотеке, а све три се збиле заједно око пијаце; а бирцуза имамо расути по свима крајевима вароши, да би људи могли брзо намирити своје потребе — кад ожедне.*

△ Жандарски програм потпомогао је и жандар-владика својим циркуларом.*

× Кад су парали оног сирмака, што је погинуо при разјашњавању кикиндског програма, нашли су му у рани кикиндски програм, а у срцу — бечкеречки.*

Д Неки, који су читали онај подлистак у „Застави“, чуде се и веле: Како тај Јота Грујић доспе да пише и у друге листове, кад он има доста посла и са својим!*

+ Други опет нагађају шта значи оно „Ж.“ у потпису тога подлистка, те веле: То значи: Жив ми Тодор!*

је хтео да му одбије услугу, и ако му цела ствар изгледала загонетна, и непрестано је вртио главом.

А кад ћеш ти доћи запита Кибица полазећи.

„За четврт сата — ето ме, само док се наместим ко што треба. Да, — не заборава да се у тој униформи представиш твојој газдарици. Реци јој да идеш на „маскенбал“ и да се ја овде такође маскирам, да се жена неуплаши, ако ме случајно сретне у ходнику. Но шта си стао — петљај брже.“

И Кончић изађе из собе крстећи се од чуда:

„Или је он луд, или мене држи за луду“, говорио је за себе; „али ако буде каква неслана шала, онда престаје и љубав и пријатељство. Видићемо.“

Кад га је газдарица видела, испустила је од чуда варјачу. . . Али после се смејала да су јој сузе летиле на очи.

А он оде све вијугајући кроз мале улице, да се не би са којим познаником срео те да се незадржава са објашњењем своје изванредне тоалете.

Тако дође у кафану код Р. држећи се у свему упутства које му је Кибиц дао.

Тек што је било прошло четврт сата, таман кад је срећно проиграо одређени буџет од 30 новчића., — кад ето ти Кибица.

Сирома Кончић чисто није могао да верује својим очима — тако се Кибиц био прерушио.*

4 Сад се опет „Застава“ упиње да докаже, да се њени „нотабилитети“ разликују од дра Полига. Није нужно да доказујете, знамо ми то добро и без вашег доказа!

□ Ми немамо никакве штилистике српске, а лепо би се могли сад примери вадити из чланака наших политичких листова.*

* Боже мој, кад човек чита у „Застави“ о „чурушким буцама“, а он чисто не може а да се не сетити и панчевачких амрела.*

= На заставином подлиску у ком ме назива кумом, нема потписано никакво име, него само једно слово — „логос.“ Ово ми све нешто диктира у уво: „Терај куме — логоса!“

Аб.

И В Е Р Ј Е.

Боже мој, боже, шта жив човек не дочека!

Новосадски „Ujvidék“ који је до сад ружио „Заставу“ на сва уста, доноси уводан чланак, у ком изриче своје највеће допадање о држању „Заставе“ и најдебљим словима (и образом) вели, како је црква наша престала бити уточиште лажних пророка, „јер на челу црквених послова стоји човек — пише „Застава“, који ће српски народ од нукоља очистити, истребити“ („mert az egyházi ügyek élén oly férfit áll — írja a „Zasztava“, ki a szerb népet a métely-

Као што су код куће пробали, тако је био обучен у србијанско одело. Гуњ био огрнуо. Фес је натучао у потиљак а косу разбарусио да му је пала преко чела. Образи му изгледаху много јачи — мора бити да их је су чим направио, бркови отромбољени а лице мало изгарављено. Око врата увио неки избледели шал. Али што је највише пало у очи — велики златан ланац, од куд њему сад златан ланац — мислио је Кончић гледајући га зачуђено.

Кибиц уђе у нутра са великом лупом, чинио се као да је мало пијан. —

„Еј кафеџија једну црну кафу, рече и седе за сто спрам Кончића лупивши дланом о астал. Па извади једну изгужвану артију у којој је било нешто дувана и поче да савија цигарету.

Наравно да је обратио на себе општу пажњу. „Serbianer, Serbianer“ рекоше некоји, а келнер притрча:

„Sie wünschen?“

„Црну кафу донеси ми?“

„Аха, чарни каве? „Gleich,“ рече келнер и оде да му донесе.

Кибиц, запаливши цигарету, навали се на столицу па посматраше све око себе, — и то са тако љубопитљивим и зачуђеним погледом, као да је јуче дошао са села. Вртио је главом на све показивао изразе чуђења. Куца пре-

töl megakarja tisztítani, kimélni“ тако пише од речи до речи „Ujvidék“).

И даље вели „Ujvidék“: „Поздрављамо „Заставу“ још једанпут при почетку њенога новог и важног посла.

Па кад се сад „при почетку новог и важног посла“ „Заставиног“ „Ujvidék“ тако радује, каквом се колачу тек касније можемо надати! Ко ће се све радовати с „Ујвидеком“ заједно „Заставином“ „новом послу“, то се већ даје мислити!

Боже мој, боже, шта жив човек не дочека!

Од како су Кикиндски снајдери скројили нови хусарски програм „Застава“ никада не спомиње име Милетићево, него тек онако околишећи и као стидећи се зар тога имена, вели перифрастично: „творца бечкеречког програма“.

Али ми знамо да Милетић није само „творца бечкеречког програма“, него је он и „творца Заставе“, па како се нису стидели узети његову „Заставу“?

И кад су одбацили бечкеречки програм, зашто нису оставили и „Заставу“, кад је она створ истога „творца“?!

О творче небесни, реци још једанпут: Да буде светлост!

У Бечу још ни близу вису залечене ране што их з даде публици пожар рингтеатора, а већ о-

том о астал, пипао га завирује испод њега, — као да се чуди и да такав астал није никад свог живота видео.

Келнер му донесе кафу, а он извади сат и подигне га тако високо, да се види како је то „златан“ сат, погледа „колико је сати“, па га немарно тури за појас.

„А — јел' ти море — како се зове ова кафана,“ запита он келнера.

„Nix serbisch“ одговори келнер вртећи главом.

Међутим они око астала почеше да шушкају, гледајући и показујући на њега.

„Е баш добро кад је газда Ница Србин, баш да га питам нешто,“ — рече Кибиц изврнувши келнерове речи.

Келнер није га разумео, одговара сасвим деведесет девето, а Кибиц опет неће да га разбере, но поче све више и више да виче: да му кажу куда да се иде одавде у Штајнбрух.

На реч „Штајнбрух“ ето ти газде, који је одма нагађао да ће то бити неки „сервијански трговац.“

Али и он се такође не могаше да споразуме с њим, као и келнер. Најзад запита гласно окренувши се гомили: „разумете ли који од госпoде српски?“

„Ко би још разбијао главу са тим дивљачким језиком,“ рече један Арпадов потомак на његовом „благозвучном“ језику, и сви се смејали.

номад изгори и красно њихово „варошко позориште“. За неколико часова претвори се у прах и пепео.

Позориште је било зидано од најтврђег материјала, па опет се у часу запали и изгори . . .

Ал за то ће опет новосадска полиција допустити, да се на сењској пијаци подигне по обичају циркус од дасака, са шталом пуном сламе и сена и да се осветли старим петролејским лампама, а на њему да буду и опет само једна врата. Допустиће она то, чим која циркус у варош нашу дође и плати лиценцију!

У земунском листу „Semliner Wochenblatt“ бр. 19 читамо ову радосну белешку: „(Hymen). Herr Stefan Andrejević wird heute mit Frau Sophie verwittwete Avramović in der Kirche zu Dalja getraut. Der kirchl. Trauungsakt wird von Sr. Heiligkeit dem Patriarchen German vollzogen. Als Trauungszeugen fungiren Herr Ministerialrath v. Jekelfalussy und Herr Pfarrer Stefan Andjelić Bruder des Patriarchen.“ Даклем је мили кум „познатом“ Стеви Андрејевићу из Земуна био Јекелфалушија. Кад се подлистчар „Заставин“ тако радо бави с „кумовима“ онда га питамо, а шта он мисли о опим људима, којима је Јекелфалуши кум и светок?

(Овде ваља узети на ум, да је Јекелфалушија био сведок некој свези, коју је г. Герман Анђелић благословио).

Аб.

Кибиц ману главом на Кончића, и он се јави да „разуме по нешто српски.“

Сад се „споразумеше.“ Кончић тумачи: да је он из Србије трговац са свињама, па дошао послом у Пешту, а кад је хтео да се врати у Штајнбрух, омашио је „коњску жељезницу“ па како незна немачки ни мађарски, није могао од никога да се извести и залутао је.

При том је Кибиц све жмиркао и љубао се као да је пијан, и непрестано се играо са ланцом од сата.

Газда од кафане рече.

„Ich habe 's gleich gedacht“, па даде знак Кончићу и рече му полагао немачки: „знате шта? Ко што видим ви сте сиром човек, сад имате прилику да зарадите коју форинту на врло лак начин.“

„Пристани на све,“ доказа Кибиц Кончићу, — а овај одговори кафеџији:

„С драге воље, — шта желите?“

„Реците овом Рацу, да је доста далеко „коњска жељезница“ за Штајнбрух, и да ви управо и незнате гди је. Али да ћу му ја, као газда, учинити ту љубав да га догле испрџим, но само ваља да мало причека, док свршим неки посао. Међутим ви га доведите да се карта — он ће то знати како иде. У Штајнбруху је то зацело видио ако се већ није и сам картао.“

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Ђира. Даклем са обе стране при-знаје се да је наше стање до сада било врло несносно.

Спира. Тако је; — али —

Ђира. Шта али? какво али?

Спира. Али Уљманским рањеници-ма данас је за цело стање несносније, него што им до сада беше.

Ђира. До душе, њима неће помоћи кикиндски мелем; а тешко да ће и нама другима.

Ђира. Елем „Застава“ вели да је за време Касапиновијевог говора у Уљми била така тишина, „да се могао чути муву кад прелети.“

Спира. Но, то је била баш глува тишина.

Ђира. А зашто глува?

Спира. Јер се у њој ипак није чуло како на пољу хусари лете преко народа и врхају своје сабље о њихове главе.

Непартаично.

Хајд добро кад смо ми партајични да чујемо шта кажу они људи, за које се не може рећи да су партајични и који су далеко од нас.

Лист „Драшков Рабош“, што излази „у Спљету у Далмацији пише у свом 15. бр. од речи до речи ово:

— Шта раде наша браћа у Војводини?

— У Војводини подигоше се неки нови војводе, те стадоше најпре да народ за-воде, а сад ето и да

Кончић се чешаше за ушима није знао шта да каже, па час гледаше на Кибица, час на кафеџију.

„Кажи му нек ти у напред плати пет форинта,“ ша-не му Кибиц.

„То је врло тугаљива ствар,“ одговори Кончић кафеџији, „то изгледа као превара.“

„Немојте да будете дете“ рече кафеџија, „вас се ствар ништа нетиче, овај варварин није вам ни род ни помози бог. Сад сте га видели па никад више. А вама, судећи по вашој спољашности, није за одбацивање која форинта, — и то само за неколико речи, за даље ви се не брините ту ћу већ удесити како ја знам, и ја узимам на себе одговорност.“

„Па, кад сте баш навалили, немарим,“ рече Кончић. — „дајте ми у напред пет форинти, па ћу да га наговорим.“

„У, пет форинти, то је много,“ устезаше се кафеџија.

„Неиспуштај“ шану Кибиц.

„Испод пет форинти немогу,“ одговори Кончић, — „ко зна шта ће те ви да радите с њим, па кад се већ решим да знам зашто.“

„Па добро, нека буде, — али ако га још наведете да пије ракије, ко бајаги ви га частите, а ја ћу дати колико буде нужно да се тотално опије,“ закључи кафеџија.

„Прими“ шануће Кибиц а за пиће лако ћемо. (Свршиће се.)

војводе на народ. У Великој Кикинди одпочеше своје дјеле: ту пролијеше своју памет. У Врпцу (Уљми) пролијеше српску крв.

— Грозно! Дао бог да прву могли буду покупи-ти, неби ли онда знали другу поштено искајати.

— Амин.

Срдар Јанко.

Ђука. Ко се нашем раздору нај-више радује?

Шука. Онај који нас и иначе радо ује.

Ђука. Ти „Заставини“ под-лисци чине баш фуруре!

Шука. Па наравно кад је Фурија ушла у њих. **Аб.**

Чудновато.

Мени је само то непојатно зашто Уљмански збор називају партајским збором. Да су се ти људи већ за кикиндски програм одлучили, онда не би звали г. Касапиновића да им га тумачи. Али кад већ у авлији није било места за све, то је приличније било да су се уклонили (или истерати дали) они, који су већ при-мили кикиндску догму, а да су пустили оне, који још у њу сумњају, да је њима г. Касапиновић разлаже и слади. Јер мисионарима баш и јесте место in parti-bus infidelium.

То би ми могао разјаснити бар г. Каменко, јер он и тако још није промукао од многа доказивања.

Мирко Гледић.

Поклони народном позоришту.

Читамо у новинама како је један свештеник по-клонио народном позоришту један плаветан појас. Наравно њему није више потребан, јер је добио цр-вен појас. Ово је сасвим лепо од њега, и тако би ва-љало сваки да чини, да своје ствари, које му више не требају, поклони народном позоришту.

На пример:

Никола Христић поклања нар. позоришту једну капларску униформу (а капларски штап је још задржао).

Абердар поклања позоришту свој стари мидер.

Тиса поклања српском позоришту неколико но-вих образаина (пошто су се маске сад скинуле то му више не требају).

Аца Зуб поклања од својих непотребних ствари нар. позоришту „Чашу воде“ (Скрибов комад).

Каменко поклања нар. позоришту своје досадање у в е р е њ е.

Миша Сабовљевић поклања поз ришту свој по-сланички м а н д а т, јер га поред садањих пријатеља неће више моћи употребљавати. **Аб.**

„Социјалисте.“

Даклем знате шта је,
Лозинка се даје:
Који неће по к и к и н д с к и —
Социјалиста је.

Тако је то увек било
Да се реч не бира
Где с' осети потреба
Да се денунцира.

Добро су се сетили,
Добро закукали.
Кад су чули у Пешти
Сви су се смејали.

П. А.

П у с л и ц е.

„Застава“ вели да јој никад уверења не можемо дати, да је то народан интерес који нас напред креће. (То је знате по новој логици, т. ј. да народан интерес људе само натраг крећати може).

До скоро је под „Заставом“ стојало да јој је власник Др. Светозар Милетић. Не знамо зашто су то име сада скинули. Или се уредник стиди свога власника, или држи да би се име власниково стидило свога уредника.

„Лобцајхбридери“ — то је назив који се већ отрцао у „Турском Мароду“, а сада нову снагу добива у „Застави“.

Сви су тога уверења да је она два фамозна подлиска „Заставина“ писао мајстор Јефта Лицидер; али оне ситније нотице у Pester Lloyd-у, и, пр. о „altersschwache Poeten“ и т. д. то да је писао са свим неко другит. ј. Maister Euthym Gesichtsreisser.

Има људи који се чешу о „прутове уверења“, — ако их баш тако сврби, онда је приличније да се „прутови уверења“ очешу о њихова леђа. Volenti non fit injuria.

За доказ да народ у Уљми није ни помишљао бацити се каменом на хусаре, требало би да се пишу имена свију са збора истераних Срба, па би се онда видело да међу њима није било ни једног Каменка.

„Застава“ зна шта говори. Она је свесна и трезвена.“ Шта мислите хо то рече? — Ако вам кажем да те речи црно на бело пишу у 30 бр. „Турског Марода“ нико ми веровати неће. Зато нећу ни да вам кажем.

Ма ко шта казао, ал ово је света истина. Ко хоће да се зове умерен тај би требао да се први умери.

Проба пера.
XXII.

Зашто човек нема репа.

Природа човеку није дала реп.
Ал му с тим недаром наук даде леп:
Кад га разне гесе бичевима страше,
Тад да буде човек, — да репом не маше.

XXIII.

Инат.

Доведе л' нас нужда
Кадгод до ината,
То нек буду стражња
И последња врата, —
Ал ни пошто од ината
Не правимо заната.

XXIV.

Топ и поп.

Кад не ваља топ,
Нек се распопи!
Кад не ваља поп,
Нек се рестопи!
С неваљалим топом
Тако се и ради;
Ал кад поп не ваља —
Још се и награди.

Г—н.

Из народа.

Ево још један бизер из нашег народа!
Путујући преко брда пешице у фрушкогорске манастире, чујем из долине где девојке у једном винограду следеће подскочице певају.

Горе кућа, пали жар,
А где нам је комесар,
Комесар се ноћу скита
За Јелку не пита.

Бадава је Јелки кључ
Од једа јој пуко жуч,
Комесар је више неће
Он се с другом шеће.

Свиће зора леп је дан
Ми имамо ајлибан,
Сиротиња пати глади
Неко куће гради. —

На Тенгеру цигљане
Ледине су простране, —
У њему се деца даву
Неком бију главу.

Црно вино љути лав
Келнер пором гологлав,
После вина ладна пива
Ништа не женира. —

Пијан Шанта кавалир
Жена свира у клавир,
На каруца фрајла Роза
С Миланом се воза! —

На кога се ове подскочице одnose, бог би знао
а нисам ни распитивао — само су ми се врло до-
нале, и прибележивши их верно, непроштам их на-
шем омиљеном „Стармалом“, до знања ставити.

Смотра.

Највештији пекар.

Пекар не мож свако бити,
За то треба дара;
А од лажи нема
Вештија пекара:
Једно зрице истине
Само нек укечи,
Од тога ће лепињу
Умесит', испећи.

(по „Fl. Bl.“)

Згадио се.

А. Ала ала, човече, шта ти то уради од себе! Што
остави свој поштен чизмарски занат, па се сад одаде пићу?
В. Знате-ли како је то било, господине! — Једанпут
сам нашао у ћиришу длаку, па сам се онда згадио на тај!
цео посао.

А. Боље би било да си нашао у вину длаку.

На балу.

А. (К једном непознатом, поред кога је седео) Шта
велите о овој госпођи, што сад баш поред нас прође? Јел-
те да је лепа?

В. Пхе, како се узме.

А. Али та лепа дуга коса.

В. Има такве косе код фризера још и више.

А. Али ти прекрасни бели зубићи —

В. Били би лепо — кад би сви њени били.

А. Али господине мој, ви сте прави клеветник. Таку
женску у сумњу доводити!

В. Извините. Али ја њу боље познајем него ви.

А. Како то?

В. Тако то: то је моја жена.

По чему се познају млади копуни.

Састала се два пријатеља на пијаци. Један је хтео
да купи копуна за печење, ал се бојао да не наиђе на
маторог.

А. А знатели ви по чему се познају млади копуни?

В. Ја управо не знам.

А. По зубима ће те их најбоље познати.

В. Ајд', окајте се шале. Од куд копунима зуби!

А. Не мислим ја да ћете их познати по њиховим зу-
бима већ по вашим.

Добар рачунџија.

Кад је о Ускресу дошао млади гимназиста кући у по-
ходе изиђе са својим оцем на салаш, где је пасло велико
стадо оваца. Отац запита сина: би ли он могао преброји-
ти те овце.

— Би.

— А како би ти то урадио.

— Избројио би најпре колико има свега нога; ту би
суму дивидирао са четири, па квоцијенат који би ми тако
изишао био би раван количини т. ј. укупном броју оваца.

Отац то, до душе, није разумео али ипак се радовао
што има тако високоученог и практичног сина.

После свршене конзултације, метну г. Н. на сто 1 ф.-
„То је сигурно за мога послужитеља?“ упита зубни леч-
ник са свим увређено. „Не, одговори г. Н, за в а с о б о-
ј и ц у.“

— о — њ.

Хиперболоа. Шта мислите, господине, у Х. сам на-
писао на једног прица, који је био тако при, да смо мора-
ли у п а л и т и свећу да га видимо! — Е, ал' ја сам ових
дана видео у М. једног господина који је био тако мршав,
да је морао два пут у собу ући, па да га тек онда мо-
жемо видети!

— о — њ.

Бирташ. Кажи ми жено, да-ли си господину ура-
чунала и печење са салатом?

Бирташица: Не знам баш зацело, али мислим ..

Бирташ: Шта ту мислити, таки да си му још
једанпут урачунала!

— о — њ.

Окружни директор: Нисам ни знао, да имате
баш тако лепу апсану! Дивна зграда, красне просторије!
Тавничар: Јест, господине, та ја сам увек каз'о,
како би то леп стан био за вашу милост!

— о — њ.

Паорска логика. Неком раденику, кад је у варош
отишао па се буре десила, убије гром коње. При повратку
свом рече: „При првој непогоди одвешћу моју жену у
варош.“

— о — њ.

Отац: Но, мили сине, ако ти сад исплатим све дуго-
ве, шта ћеш онда чивити?

Син: Чинићу нове.

— о — њ.

Предосторожност. Глумац: Господин директоре, ви као да и сувише мало поштујете мој уметнички дар. Где год сам досад био, плакали су људи при мом одласку. Па ево, где сам и последњи пут ангажован био, и отуд ме једва пустише.

Директор: Овде тешко, да би тако штогод било.
Глумац: А за што мислите да не би?

Директор: Јер овде људи не ће глумцу ништа да узајме. — о — љ.

Знаш, Ано, млада си још, али из говора твога већ видим, да ти нисам ја први драган!

— Или, Пајо, како можеш тако што о мени мислити! Та тиси ми црва и једина љубав!

Ја ти ипак не верујем!

— Хаха! Сви ви војници од реда сте неверне Томе, Добошар Мита и каплар Пера и они су били тако исто љубоморни! — о — љ

Новије књиге

послате уредништву на приказ.

Илустрована историја српског народа, од најстаријег времена до проглашења нове краљевине. За народ и школу. Са 100 слика. Издаје Коста Мандровић: У Бечу 1884.

доноси у своме осмом броју за 1884. овај садржај: 1. То вам је тај... (песма са сликом). 2. Свирач — бајка. — 3. Мојем стрицу на имен дан му (песма од Младена). 4. Из књиге природе (За старију децу). 5. Мудар пацов (песма са 6 слика), по немачком. 6. Роде (штрк) — из природописа, (са сликом), од Чика Ђуре. 7. Мајска песма, од Војислава. 8. Убавац, од В. К. К. гимн. катахете. Ускрс, (песма од Чика Ђуре. 9. Мале приче од великог значаја. 10. Даштања 11. Решење даштања. 12. Чика Јовина пошта.

Рукописи и све што се тиче уредништва, шаље се на адресу: Dr. Jov. Jovanović Wien IX. Porcellangasse Nr. 56. — „Невен“ чика Јовин лист излази двапут месечно на читавом табаку. Цена је за Аустро-Угарску на читаву годину 4 ф., на пола године 2 ф. за Србију и Црну гору и остале крајеве 10 дин. или 5 ф. у банкама на читаву годину, односно 5 динара или 2 флор. 50 новч. на пола године, и шиље се на адресу:

Штампарије А. ПАЈЕВИЋА у Н. Саду.

Прво ц. кр. прив. Дунавско паробродско друштво.

РЕД ШЛОВИДБЕ.

Пошт. лађа
од 1. априла

1884. до
даље наредбе.

Од НОВОГ САДА у ТИТЕЛ и станице НА ТИСИ: Средом и недељом у 5^{1/2} сах. после подне.

Од НОВОГА САДА у ЗЕМУН-БЕОГРАД: сваки дан у 5^{1/2} сах. после подне.

Од НОВОГА САДА у ОРШАВУ-ГАЛАЦ: Средом, петком и недељом у 5^{1/2} сах. после подне.

Од НОВОГА САДА у ЦАРИГРАД преко РУШЧУКА-ВАРНЕ: Недељом у 5^{1/2} сах. после подне.

Од НОВОГА САДА у БУДИМПЕШТУ: Сваки дан у 10^{3/4} сах. пре подне.

Н. Сад. 30 марта 1884.

Агенција.

ОГЛАСИ.

КАСЕ

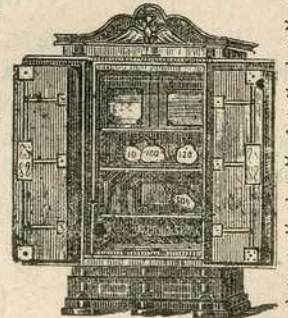
по најновијој американској системи

сигурне од ватре и харе

из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА

У БЕЧУ

у солидности и каквоћи израде не уступају

ни једној до сада познатој фабрици а у

цени су знатно јефтиније. — Наручбине

прима и одправља госп. Ђорђе Миличевић,

трговац у Бечу, Lazzenhof, код кога се могу

мустре видити и цене сазнати.

10—33